

[Ulrich.]

for overfor den højtærede Minister at vise vor Imødekommen.

Angaaende § 13, som omhandler Indskridning imod Krybskytteri, imod Folk, der uberegtiget har udøvet Jagt eller gaar paa ulovlig Jagt, hvad man nu vil kalde det, staar i 2det Stykke, 3die Linie, at den jagtberettigede, som anholder en saadan Krybskytte, kan

„fordre udleveret samt fratage ham Gevær, Hund og øvrige medbragte Jagtrekvisitter tillige med det mulig skudte eller fangede Vildt“.

Dér mener jeg, at der maa indsættes

„og de Køretøjer, der anvendes til at drive saadan Jagt“.

Jeg tror, det var det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, der var inde paa dette, at Folk driver Krybskytteri som Næringsvej og driver det pr. Bil i meget udstrakt Grad. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et lille Stykke, der stod i „Næstved Tidende“ for 11. December:

„Krybskytteri pr. Bil.

Jagtopsynet i Egnens Skove har i den sidste Tid bemærket en lille Bil, som ved Nattetid kører gennem Skovene, og fra hvilken der øves Krybskytteri. Paa Bilen er et lille Lad, og her har Skytten anbragt sig med en meget skarp Projektør, der lyser langt ind gennem Skoven og udover Markerne. Saa snart Vildtet kommer ind i den blændede Lysekgle, skydes det, og i en Fart samler Krybskytterne Byttet op og er borte, før Opsynet kan naa frem til Stedet, hvorfra man har hørt Skud.“

Den Sympati, der paa visse Steder og til visse Tider har været overfor Krybskytteri, tror jeg maa fortage sig i en ganske betydelig Grad, naar man ser Krybskytteriet udarte til det, jeg her har givet en Fremstilling af. Thi hvad er det andet end overlagt Tyveri? Man maa derfor meget nøje overveje — deri har det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, ganske Ret —, om man ikke en Gang kan komme paa et saa civiliseret Stade her i Samfundet, at man gaar over til at erklære Krybskytteri for Tyveri; thi det er det, det er, det er ganske simpelt ikke noget andet. Der vil være vundet overordentlig meget derved, og man vilde vise det Vildt, man ønsker at værne om, et overordentlig stort Hensyn.

Det ærede Medlem, der talte for Partiet Venstre, raillerede over de smaa Priser, der er sat for Ræve o. s. v. i § 36. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom

paa, at der i § 13 staar en Bestemmelse om, at man kan faa Vildtets Værdi, medmindre man foretrækker at erholde Vildtet udleveret. Denne Bestemmelse har det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen sikkert overset, men nu tillader jeg mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa den.

§ 14 i Lovforslaget er omtrent som den nugældende Lovs § 16, men der er dog en lille Forskel. Medens der i den nugældende Lovs § 16 staar, at Personer i Alderen fra 15 til 18 Aar kun kan erholde Jagttegn efter Forældres eller Værgers Begæring, formulerer den højtærede Minister Bestemmelsen i Lovforslaget saaledes, at Personer i Alderen 15—18 Aar maa kun udøve Jagt, naar de er i Selskab med en Person, der er myndig.

Den højtærede Minister aabner altsaa Adgang til, at saadanne Personer kan faa Jagtkort uden deres Forældres eller Værgers Samtykke. Jeg tror, det er bedre at blive ved den nuværende Bestemmelse og lade saadanne Knægte faa deres Forældres Tilladelse til at udøve Jagt, før de giver sig af dermed. Jeg indrømmer, at Lovforslaget betegner et Fremskridt fra det forrige Lovforslag, den højtærede Minister fremsatte med Hensyn til denne Bestemmelse, men jeg synes ikke, den er god nok, og jeg anmoder den højtærede Minister om at strække sig en lille Kende til.

Hele Kapitel II i den nugældende Jagtlov, det Kapitel, der omhandler Jagttrettens Udøvelse, udelader den højtærede Minister i sit Forslag; men dette Kapitel kan efter vor Mening aldeles ikke undværes i en Jagtlov, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Minister, naar han senere under Debatten faar Ordet, vil erklære sig villig til Forhandling paa dette Omraade, jeg forstod i alle Tilfælde Ordføreren for den højtærede Ministers Parti saaledes, at han kunde tænke sig at forhandle om hele Jagttrettens Udøvelse.

Det paagældende Kapitel i den nugældende Lov er et af de beste Værn for hele vor Fauna. I denne Forbindelse vil jeg gøre opmærksom paa, at Jagtkortene har bevirket, at Antallet af dem, der udøver Jagt, Aar for Aar er gaaet ned, og at det tjener til Fremme af hele vor Vildtbestand, er indlysende. Jeg har kun Tallene for København, men de er særdeles karakteristiske, og jeg er sikker paa, at de vil kunne føres ud, og at man vil finde tilsvarende Tal for hele Landet. I 1922, efter at Loven var traadt i Kraft, blev der i København løst 16 611 Jagtkort, og sidste Aar er Tallet gaaet ned til 12 910; der er altsaa en meget betydelig